

lalatok, ha tulzottnak találják az egységárait, házi áramfejlesztésre térnek át, a kisipari vállalatok ezt azonban nem tehetik meg. Ezért kell azután a kisipari vállalatoknak magasabb egységárait fizetniük. Ennek a körülménynek van még egy másik, nemzetgazdasági szempontból súlyos következménye is, még pedig az, hogy megakadályozza a kisipari üzemek elektromos erőre való berendezkedését, ami pedig a többtermelés lehetőségének megteremtése érdekében nagyon fontos lenne. Kéri a döntőtanácsot, hogy ha a kisipari vállalatok áramegységárait már nem is állapíthatja meg alacsonyabban, mint a nagyiparé, legalább az eddigi differenciát szüntesse meg a kettő között.

Körmendy Mátyás ipartestületi elnök a kisiparosság érdekében szólalt fel. Kéri, hogy az ipari műhelyek világításáért ne magasabb kategóriájú egységárat állapítson meg a bizottság, hanem tekintse azt is úgy, mint közfogyasztást.

Schultz Mátyás, a KANSz titkára a köztisztviselők érdekeit védelmezte. Minden társadalmi osztály a többletterheket könnyen átháríthatja másra, csak a tisztviselő az, aki fixfizetéséből kénytelen minden életszükségletét fedezni. Az eddigi áramegységárai is magasak voltak, meghaladták az átlagfizetések két százalékát, abban az esetben pedig, ha a döntőtanács a gázgyár kérelmét honorálja, a világítási költség meghaladja a mai felemelt átlagfizetés hat százalékát is. Kéri, hogy a közalkalmazottak számára mérsékeltebb egységárat állapítson meg a bizottság.

Schermann Kálmán a vendéglősök és kávéosok képviselőjében tiltakozott az egységáremelés ellen, majd az elnök felhívására dr. Turóczy Mihály fűzött néhány megjegyzést az elhangzott kívánságokhoz. Dr. Tonelli Sándor kívánságát magáévá teszi — a kisipar támogatása érdekében, a vendéglősök és kávéosok kívánságát azonban nem tartja indokoltnak, mivel ők könnyen átháríthatják a differenciát. „Aki muzsikált, az fizessen is — mondja a közmondás, — akinek telik arra, hogy a mai válságos időkben pezsgőzzön, aki megfizethet minden drága luxust, arra lelkiismeretfurdalás nélkül átháríthatják az egységáremelésből származó differenciát is. A közalkalmazottak kívánságát jogosnak tartja, de azért — nem támogathatja, mert az áramfogyasztók hetven százaléka köztisztviselő és így a nekik nyújtott kedvezményt a többi harminc százalék terhére kellene rónia a döntőtanácsnak. A közalkalmazottak képviselője minden bizonnyal hozzájárul ehhez a javaslatához, hogy az ügyüket a döntőtanács méltányosságára bizzák.

Ezután dr. Pistor Egon reflektált a felszólalásokra. A döntő bizottságot — mondotta — azért rendelte ki a kereskedelmi miniszter, hogy a gyár bevételeit összhangba hozza a kiadásokkal, még pedig úgy, hogy a bevétel tételei méltányosak legyenek. A régebbi kategóriákat hosszas megfontolás után állították össze és nem tartja célszerűnek, hogy azon változtasson a döntőtanács.

Pongrácz Albert gyárigazgató a polgármester szavaira reflektált. Elmondja, hogy a városban a háború előtt kétezeröt száz felszerelt utcai gázlámpa volt. A döntő bizottság eöször négyszázötvenet kalkulált az egységárakba, a legutóbbi ármegállapítás alkalmával ez a szám már hatszázra emelkedett, a tanács azonban eddig csak négyszázhatvankét lámpa felgyújtását rendelte el. Állandóan várták a tanács rendelkezését, de az nem érkezett meg.

A polgármester szólalt fel ismét ezután. Kérem, mutasson arra, hogy a meglévő lámpák nincsenek arányosan elosztva az egész város területén. Ami van, az a belvárosban és a külvárosrészek főbb vonalain van. Hiába gyújtandók föl valamennyit, a kétszázhusz külvárosi utca csak sötét maradna. A világítási vezetéket kell kiterjeszteni.

Dr. Pistor Egon: Viselje a város a költségeket, a gyárnak nincs miből.

A polgármester: Fizesse abból, amit a vállalat hasznából a részvényesek váganak zsebre Londonban.

Farkas Kálmán ezután bezárta a vitát. Kijelentette, hogy a döntő bizottság az elhangzott kívánságokat mérlegelni fogja és a legmesszebbmenő méltányossággal hozza meg majd határozatát.

A tárgyalás negyed nyolc órakor ért véget.

Vizözön után vízhiány fenyegeti a várost.

(A Szeged tudósítójától.) Mégis csak különös sorsa van ennek a mi szép városunknak. Nincs évszak, nincs időjárás, amely örömmel nélküli örömet jelentene. Alig múlt el a borzalmas téli kintlódás rólunk és alig örvendeztünk az első napsugaras tavaszi napnak, a vadvízzel és a talajvízzel gyűlt meg a bajunk. A mélyebben fekvő külső városrészek lakói kétségbeesetten átkozták azt a minden évben kisebb-nagyobb méretekben felújuló veszedelmet, ami elhárítható ugyan, de hosszú évtizedek minden nyomorúsága nem volt elég súlyos argumentum arra, hogy a mindenkori kormányok gondoskodtak volna a végleges elhárításáról. Ebben az esztendőben még hozzá szokatlan bőséggel zúdult ránk ez a megfordított áldás. Az újságok szinte állandó rovatot nyitottak a vadvízveszedelem rombolásainak regisztrálására; alig volt nap, hogy házösszeomlásokról, újabb és újabb veszedelmekről ne kellett volna beszámolnunk. Még a kisköruton belül is megjelent néhány ház pincéjében a romboló talajvíz, odakünn pedig, a nagyköruton kívül csak hosszú golyalábon közelíthették meg vízben álló fekvőhelyüket az emberek.

Most már, ha a jelek nem csalnak, elvonulóban van a talajvízveszedelem. Az idén elvégezte már rendes évi munkáját, — eltűnik, hogy jövőre ismét visszatérjen. Alig húzza azonban ki a lábát, még föl sem szikkadtak a vízborította szobák, törvényes utóda, amely éppen ellenkező természetű, mint elődje volt, a vízhiány veszedelme már is kopogtat, egyelőre még csak a belvárosi házak emeleti ajtóin, a délelőtti órákban, tíztől—tizenkettőig. De mire a nyár véglegesen beköszönt, mely erre mifelénk nem sokáig szokott várni magára, ez a nyári veszedelem minden bizonnyal átveszi ismét uralkodó szerepét, mert senki sem remélheti komolyan, hogy a nagyszerű földbirtokpolitika áldásainak örvendő városi hatóság kipréselheti a folytonosan gondokkal küzdő főpénztárból azt az egy-két-kilenc milliót, ami a vízhiány kiküszöbölésére lenne szükséges.

Az elkövetkezendő vízmérésiakra vonatkozólag érdeklődünk a mérnöki hivatal illetékes osztályánál és ott a következő — nem éppen megnyugtató információkat kaptuk:

— A mérnöki hivatal kötelességszerűen már

megtette előterjesztését ebben az ügyben a polgármesterhez. Elsősorban azt kértük, hogy a tanács sürgősen hívja fel a város lakosságát a megrongálódott vízcsapok haladéktalan kijavítására. Rendkívül nagy ugyanis az a vízmennyiség, ami a rosszul záródó csapokon keresztül kiszivárog és kárba vész. Ez a kiszivárgás ebben az évben még jelentékenyebb, mint az előző évben volt, mert a javítási költségek horribilis emelkedése miatt csak nagyon kevesen tették meg kötelességüket és így a rossz vízcsapok száma elszaporodott. A tanács felhívása után megkezdjük a razziákat és ahol hibát találunk, ott a háztulajdonos költségén felszereljük a vizórát, ami ma legalább huszezer koronába kerül és ezenkívül még a szabályszerű bírság kirovását is kérjük.

— Egy új artézi kut fúrására is teszünk előterjesztést. A költségvetést most állítjuk össze és így hozzávetőlegesen sem tudjuk, hogy mennyi pénz szükséges erre. Az új artézi kút nemcsak azért van szükség, hogy a meglévő vízmennyiséget szaporítsuk, hanem azért is, hogy pótoljuk azt a veszteséget, amely a jelenlegi artézi kutak évről-évre tapasztalható növekedő apadásából következik. Ha a tanács nem engedélyezi az új kútfúrást, a helyzet valószínűleg még a tavalyinál is rosszabb lesz, mert nemcsak a vízűvek napi maximális termelése csökkent, hanem a vízfogyasztás is növekedett, amennyiben a lakosság száma szaporodott és ezenkívül számos új vízfogyasztó ipartelep létesült az utóbbi időben.

A már föl-fölbukkanó vízhiánynak egyik oka az, hogy az utcákat a vízműtelep vizével locsolják, a tiszaparti motorszivattyukat ugyanis még nem állította fel a köztisztviselők üzem. Remélhetőleg azonban a szivattyukat rövidesen üzembe helyezik és így a katasztrófális vízhiány bekövetkezését néhány héttel kitolják.

Ezért van különös sorsa ennek a mi szép városunknak. Egyszer annyi vizet ad a jó Isten, hogy majd belefutunk, máskor pedig annyit sem adnak a vízművek, hogy a nagy melegben eltikadók torkunkat megnedvesítsük vele. Valami nagyon bölcs ember kellene ide, aki megszüntetné valahogy ezt az egyenetlenséget és demokratikusabb módon osztaná el minden hónap között egyformán az áldást.

Hirek

— Márki Sándor — hetven éves. A Szegedre menekült kolozsvári egyetemnek ünnepe van. Dr. Márki Sándor, a történelem professzora kedden, március 27-én töltötte be hetvenedik életévét. Hetven év... Milyen sokat jelent ez a két szó még akkor is, ha mögötte nem áll egy olyan csodálatosan gazdag élet, mint amilyen az ősz professzor hatalmas munkában eltöltött élete. A legszebb tudomány az övé: a történelem. Régi, mohos, omladozó kódarabokból épített káprázatos palotákat, ragyogó emlékműveket emelt, a múltat, amely mindig megszépül az idő távlatában, jelenné varázsolta tolla, szava. Tanár, akiért a tanítványok ezre lelkesedtek, író, akinek minden betűje méltó arra, hogy ott őrizze az idők beteljesedését, ahol csak igazi értékeket őriznek... Márki Sándor hetven éves. Életének minden éve külön lap abban a könyvben, amelynek címe: magyar történelemírás. A szabadságharc, a Rákóczi-felkelés története, Dózsa György és forradalma általa élnek olyan káprázatos örök életet. Ennek a könyvnek a lapjairól hirdetnek olyan dolgokat, amelyeket ma tudni, az erények legszebbike... Márki Sándor hetven éves. Frissen, testi és szellemi erejének régi teljességében találta ez az évforduló, pedig a mai körülmények nagyon mosolygósak. Márki Sándor fiókjában örök értékű irások hevernek kiadatlanul, mert a könyvkiadás ma, sajnos, nem jó üzlet. De Márki Sándor vidáman dolgozik tovább, a nagy munkában talán észre sem vette a feje fölött elröppent hetven esztendő. Adja az ég, hogy még sokáig ne vegye észre.

— A zenebizottság ülése. A zenebizottság kedden délelőtt Balogh Károly elnökletével ülést tartott a városháza tanácstermében. Az ülés legfontosabb tárgya az április 29-én és május 27-én tartandó zeneiskolai hangverseny programjának összeállítása volt.

— Késik a városi tisztviselők segélyemelését. Az állami tisztviselők rendkívüli segélyét már közel egy hónapja rendeletileg felemelte a kormány és a városi tisztviselők segélyemeléséről akkor úgy intézkedett, hogy ezt a kérdést rövidesen pótrendelettel szabályozza. Ez a pótrendelet azonban még most sem jelent meg. A késedelem miatt nemcsak a póthitel ügyét nem intézhette el a márciusi közgyűlés, hanem a torony alatt is napról napra nő miatta a nyugtalanság. A drágaság ugyanis szédítően emelkedik, a várható fizetéstöbblet értéke pedig a drágaság növekedésével fordított arányban csökken. Ha a rendelet elsejéig sem érkezik meg, a torony alatt a régi fizetéseket kapják csak a tisztviselők, akiket még az sem vigasztalhat, hogy majd visszamenőleg egy összegben kapják meg a differenciákat.

— Betiltották a kivándorlási propagandát. Az utóbbi időben rengeteg munkás jelentkezett a fővárosi rendőrségen utlevélért. A rendőrség megállapította, hogy a kivándorlási veszedelem titkos kivándorlási irodák munkájának eredménye, amelyek horribilis bérekért francia bányafelepekre, a Ruhr-vidékre, Délamerikába, Ausztriába és Afrikába csábítják a munkásokat. A rendőrség most betiltotta a kivándorlási propagandát, eltüntette a hasonló tendenciájú plakátokat és elkobozta a mozik lemezeit, amelyek egy-egy hajóutársaság reklámja alatt szintén a kivándorlásra való csábítást mozdították elő.

— Súlyos szerencsétlenség. Kocsola és Nagykonvi között folyó hó 20-án a 3821. számú vegyesvonat három személykocsija kicsiklott. Az utasok közül Göre István budapesti villamoskalauz és Morgenstein Sándor lókereskedő sérültek meg súlyosan. Gerő a kaposvári kórházban meghalt. Ezenkívül öt utas szenvedett kisebb sérülést. A szerencsétlenség 36 óras forgalmi akadályt okozott.